

FILIPOVO EVANGELIUM

Filipovo evangelium je sbírkou výroků, výkladů a podobenství s hlubokým katechetickým a teologickým významem. Vzhledem k zaměření se nabízí spojení s valentinskou gnostickou školou, případně přímo s jejím zakladatelem Valentinem, který žil ve 2. století. Doba vzniku zdrojových materiálů by tím byla vymezena roky 130 a 170, některé citáty a pasáže však pravděpodobně sahají ještě hlouběji do minulosti a reflektují silné mystické proudy v původní církvi. Samotná sbírka vznikla na konci 2. nebo první polovině 3. století. Spisy, z nichž evangelium čerpá, se nedochovaly. Jediným dnes známým dokladem evangelia je koptský překlad ze 4. století objevený po 2. světové válce v Nag Hammádi (NHC II/3).

Apoštol Filip na obraze slavného německého malíře Albrechta Dürera (1471-1528). V evangeliu, které je po něm pojmenované, je připomínán pouze jednou.

V textu se zmiňuje pět křesťanských svátostí - křest, pomazání, eucharistie, vykoupení a svatba. Svatba má být vyjádřením návratu k archetypální jednotě mužského a ženského principu.

Posvátné symbolice a náboženským výkladům je věnována hlavní pozornost. Pisatel nebo pisatelé považovali za nezbytné dosáhnout vzkříšení z mrtvých ještě před fyzickou smrtí: "Ti, kdož tvrdí: 'Nejdříve se umírá a potom vstává z mrtvých,' se mýlí. Nezáskají-li z mrtvýchvstání za života, tak po smrti už nezískají nic." (Výrok 67, srovnej s Listem Efezským 5,14.).

Výroky č. 20 a 39, které naznačují intimní vztah mezi Ježíšem a Marií Magdalskou, jsou v rozporu s tradiční představou o Ježíšově životě. Mohou však také odkazovat na hluboká mystéria. Kultický polibek byl součástí věrouky ranné církve a k tématicky blízkým symbolům a podobenstvím se ve středověku uchýlovali přívrženci křesťanské mystiky.

DOCHOVANÝ TEXT EVANGELIA

1 Hebrejský člověk vytvoří žida a takovým lidem se říká 'prosyleta'. Prosyleta ale nevytvoří žádného prosyletu. (...) jsou takoví, jako (...) a vytvářejí ostatní (...) jim musí stačit, že jsou.

2 Otok usiluje jen o to, aby se osvobodil. Netouží získat majetek svého pána. Syn ale nejenom že je synem, nýbrž si nárokuje i dědictví od otce. Ti, kteří dědí po mrtvých, jsou sami mrtví a dědí to, co je mrtvé. Ti, kteří dědí to, co je živé, jsou sami živí a dědí to, co je živé, i to, co je mrtvé. Ti, kteří jsou mrtví, nedědí nic. Jak by mohl mrtvý dědit? Když mrtvý zdědí živého, nezemře, nýbrž takový mrtvý bude o to více žít.

3 Modláš neumírá, neboť vůbec nežil, aby mohl zemřít. Kdo uvěřil v pravdu, ožil a takový je v nebezpečí smrti. Žije totiž od toho dne, kdy přišel Kristus. Svět je tvořen, města zdobena, mrtví vynášeni ven. Když jsme byli židy, byli jsme sirotky. Měli jsme pouze svoji matku. Když jsme se stali křesťany, dostali jsme Otce i Matku.

4 Ten, kdo seje v zimě, sklízí v létě. Zima je tento svět, léto je následující věk. Zasejeme v tomto světě, abychom v létě sklídili. Proto pro nás není vhodné, abychom si v zimě něco vyprošovali. To, co následuje po zimě, je léto. Když někdo sklízí v zimě, nebude sklízet, nýbrž jen orat Takový člověk nezíská žádnou úrodu, nejen že nic nevzejde (...), nýbrž také sobota (...) bez plodu.

5 Kristus přišel, aby některé vykoupil, jiné aby zachránil, jiné osvobodil z otroctví. Ty, kteří byli cizí, vykoupil, a učinil je svými. Podle vlastní vůle oddělil své, které měl jako zástavu. Nejen že dal duši podle své vůle, když se zjevil, ale od chvíle, kdy existuje svět, položil svůj život podle své vůle. Tehdy přišel zejména proto, aby jej přijal, protože byl dán jako zástava. Nacházeli se v moci lupičů a byli v zajetí, ale on je zachránil a vykoupil ve světě lidi dobré i zlé.

6 Světlo a tma, život a smrt, pravý a levý, *všichni* jsou si navzájem bratry, není možné je od sebe oddělovat. Proto nejsou ani dobří dobrými, ani zlí zlými, ani život není životem a smrt není smrtí. Proto se každý ničí již svým od svého původního začátku. Ti ale, kteří jsou nad svět povzneseni, jsou nezničitelní a věční.

7 Jména, která se dávají věcem světa, jsou velice klamná. Obrací totiž myšlení od toho, co je pevně dáno, k tomu, co pevně dáno není. Ten, kdo slyší 'Bůh', nechápe to, co je pevně dáno, ale zná to, co pevně dáno není. Tak se to má také s 'Otcem', se 'Synem' i se 'Svatým duchem', s 'křtem', se 'světlem' a se 'vzkříšením', s 'církví' i se vším ostatním. Nezná to, co je pevně dáno, ale zná to, co pevně dáno není. Nenaučí se to, co je pevně dáno. Jména, která lze slyšet, jsou ve světě proto, aby klamala. Kdyby byla v aiónu, nebyla by užívána jako jména ani by nebyla kladena mezi světské věci. Mají svůj konec v aiónu.

8 Jedno jediné jméno se ve světě nevyslovuje: Jméno, které dal Otec Synovi a které je vyvýšené nade všechno - jméno Otce. Syn by se nestal Otcem, kdyby nepřijal jméno Otce. Ti, kteří je mají, ti je znají, ale nevyslovují je. Ti, kteří ho nemají, ti ho neznají. Pravda však dala vzniknout jménům ve světě kvůli nám, protože je nemožné, abychom jí bez těchto jmen pochopili. Pravda je jedna a kvůli nám je mnohostí, abychom se, sami v lásce, poučili skrze mnohé.

9 Mocnosti chtěly člověka svést, neboť viděly, že je příbuzný s tím, co je bytostně dobré. Vzaly jméno toho, co je dobré, a daly ho těm, kteří dobří nejsou, aby je skrze jména svedly a spoutaly je s těmi nedobrymi. A potom, když jim lidé prokazovali přízeň, oddělí je od těch, kteří nejsou dobří, a postaví je mezi ty, kteří jsou dobří - to jsou ti, které znají, chtěly totiž svobodného, aby z něj navždy udělaly svého otroka.

10 Existují mocnosti, které člověku dávají (*potravu*), protože nechtějí, aby se stal (*svobodným*), jelikož když je člověk svobodný, nepřináší mocnostem oběti a zvířata. Ti, kterým zvířata přinášejí, jsou totiž sami zvířata. Přinášejí je živé, ale během obětování zvířata umírají. Člověk se obětoval Bohu mrtvý a ožil.

11 Dříve, než přišel Kristus, neexistoval na světě chléb. Podobně jako v ráji, v místě, kde žil Adam, bylo mnoho stromů jako pokrm pro zvířata, avšak nebylo tam žádné obilí jako pokrm pro člověka. Člověk se živil jako zvířata. Když však přišel Kristus, dokonalý člověk, přinesl z nebe chléb, aby se člověk mohl živit lidským pokrmem. Mocnosti si myslely, že to, co činí, činí svoji silou a svoji vůlí. Ale Duch svatý působil skrytě skrze ně tak, jak sám chtěl. Pravda, která existovala od počátku, je rozeseta na všech místech. A mnozí vidí, jak je rozsévána. Jenomže je velmi málo těch, kteří vidí, jak ji sklízejí.

12 Někteří tvrdí, že Marie počala z Ducha svatého. Mýlí se. Nevědí, co říkají. Kdy se stalo, aby žena otěhotněla z ženy? Marie je panna, kterou žádná mocnost nepošpinila. Je prokletím pro židy, totiž pro apoštoly a žáky apoštolů. Tato panna, kterou žádná mocnost nepošpinila, (se zjevila), aby mocnosti pošpinily samy sebe. A Pán by neřikal: "Můj Otče, který jsi v nebi", kdyby neměl ještě jiného otce. Říkal by jen: "Můj Otče". Pán řekl učedníkům: (...) z každého domu (...) vnesete do domu Otce, ale neberte nic v domě Otce, ani nic neodnášejte pryč.

13 Ježíš je skryté jméno, Kristus je jméno zjevné. Proto neexistuje Ježíš v žádné jiné řeči, jeho jméno je Ježíš, tak jej nazývají. Zato Kristus je v syrštině označením Mesiáše, v řečtině pak Krista. Každopádně všichni ostatní ho mají podle své řeči. Nazarénský je ten, který zjevuje skryté. Kristus má v sobě vše, ať je to člověk nebo anděl, mystérium nebo Otec.

14 Ti, kteří říkají: "Pán nejdříve zemřel a pak vstal z mrtvých," se mýlí. On totiž nejdříve vstal z mrtvých a pak zemřel. Kdo nejdříve dosáhne zmrtvýchvstání, nezemře. Žije jako Bůh, on (...)

15 Nikdo nebude skrývat velkou cennou věc v nějakém velkém předmětu. Často se však odloží bezpočetné desetitisíce do předmětu za jeden haléř. Tak se to má také s duší. Ta je cenností uvízlou v bezcenném těle.

16 Někteří se bojí vstoupit do věčnosti v nahotě. Proto chtějí znovu povstat v těle. Nechápu, že ti, kteří nosí tělo, jsou ti nazí, a ti, kteří jsou schopni se odstrojit, nazí nejsou. Tělo ani krev nezdědí království Boží. Co je to, co nezdědí? To, co je v nás. Ale co je to, co zdědí? Je to Ježíš a jeho krev. Proto řekl: "Kdo nebude jíst mé tělo a pít mou krev, nemá v sobě život." Co to znamená? Jeho tělo je slovo a jeho krev je Duch svatý. Kdo je přijal, má pokrm, nápoj i ošacení. Kárám ty, kteří říkají, že nepovstane. Oba se mýlí. Tvrdíte, že tělo nepovstane. Ale řekněte mi, co může povstat, abychom to uctívali? Tvrdíš, že duch je v těle a také světlo je v těle. A to je logos, který je v těle. Cokoli řekneš, neřekneš mimo tělo. Je tedy nutné povstat v těle, neboť všechno je v něm. Ti, kteří si oblékají šaty v tomto světě, jsou vybranější než šaty. V království nebeském jsou šaty vybranější než ti, kteří si je oblékají.

17 Vodou a ohněm se očišťuje celé to místo - zjevné věci skrze zjevné, skryté věci skrze skryté. Existují také věci skryté skrze zjevné. Existuje voda ve vodě, existuje oheň v oleji. Ježíš je nosil všechny skryté. Zjevil se totiž ne takový, jaký skutečně byl, ale zjevil se tak, aby ho mohli vidět. Zjevil se všem bytostem. Zjevil se velkým jako velký a malým jako malý. Zjevil se andělům jako anděl a lidem jako člověk. Proto se jeho logos skrývá přede všemi. Někteří ho viděli, ale mysleli si, že vidí sami sebe. Když se však zjevil svým učedníkům na hoře v celé své nádheře, nebyl malý. Stal se velkým. Zvětšil své učedníky, aby ho mohli spatřit v jeho velikosti.

18 Onoho dne řekl v poděkování: "Ty, který jsi spojil dokonalého, světlo s Duchem svatým, spoj také anděly s námi, s jejich obrazy." Nepohrdej Beránkem! Bez něho nelze vidět Krále. Nikdo nebude moci vyjít na svou cestu za Králem, když bude nahý.

19 Děti nebeského člověka je mnohem více. Jestliže Adamových dětí je mnoho, i když umírají, oč více je dětí dokonalého člověka, které neumírají, ale rodí se stále. Otec plodí dítě, avšak to dítě nemůže plodit děti, neboť ten, který byl právě zrozen, nemůže ještě plodit a takové dítě dostává bratry, ne děti. Všichni, kteří jsou zrozeni do světa, jsou zrození přirozeného a jsou odtud, odkud byli zrozeni. Člověk (...) z příslibu místa nahoře (...) z úst. A když odtamtud vzejde logos, bude se vyživovat z úst a dosáhne dokonalosti. Neboť dokonalý je počat a zrození dochází skrze políbení. Proto líbáme také my sebe navzájem a přijímáme své početí z milosti, která je mezi námi.

20 Tři ženy pobývaly po celou dobu s Pánem: Marie, jeho Matka, jeho Sestra a Magdaléna, která je nazývána jeho Snoubenkou. Marie se totiž jmenuje jeho Sestra, jeho Matka i jeho Snoubenka.

21 'Otec' a 'Syn' jsou jednoduchá jména. 'Duch svatý' je jméno zdvojené, neboť *otec i syn* jsou na všech místech. Jsou nahoře, jsou dole, jsou ve skrytosti, jsou ve zjevném. Duch svatý je dole ve zjevném, je ve skrytém, je nahoře.

22 Svatým je přisluhováno i od zlých mocností. Ty jsou totiž od Ducha svatého osleplé, aby se domnívaly, že slouží svým lidem, přestože slouží svatým. Proto, když prosil jeden učedník jednoho dne Pána o nějakou světskou věc, řekl mu: "Popros svou matku a ta ti z těch cizích věcí dá."

23 Apoštolové říkali žákům: "Kéž se celá naše oběť stane solí." Nazývali Moudrost solí. Bez ní není žádná oběť blahodárná. Moudrost je neplodná a přesto má děti. Proto je nazývána solnou sochou. Místo, kam chtějí (...) svým způsobem, je Duch svatý (...). Proto je jejich dětí bezpočtu.

24 To, co patří Otci, je Synovo. Dokud je Syn malý, nebývá mu svěřováno to, co mu patří. Když se stane mužem, dá mu jeho Otec vše, co vlastní.

25 Bloudící, které zplodil duch, bloudí obvykle kvůli němu. Proto se stejným duchem oheň rozdmýchává i zhasíná.

26 Něco jiného je Echamót a něco jiného Echmót. Echamót je jen Moudrost, Echmót je však moudrost smrti, která zná smrt a která se nazývá Malou moudrostí.

27 Jsou domácí zvířata, která se člověku podřizují, jako vůl, osel a různá jiná toho druhu. A jsou jiná zvířata, která se mu nepodřizují a svobodně žijí v pustinách. Člověk oře pole se zvířaty, která jsou poslušná. A tím vyživuje sebe i zvířata, jak ta podřízená, tak i ta nepodřízená. Tak je tomu i s dokonalým člověkem. Skrze mocnosti, které jsou podřízené, oře a připravuje vše, aby povstávalo (...). Proto má celé místo trvání, ať to dobré nebo špatné, pravé nebo levé. Duch svatého živí každého a vládne nade všemi mocnostmi, ať podřízenými nebo nepodřízenými a odloučenými. Neboť on je (...) volá dovnitř, aby nemohly uniknout.

28 Ten, kdo byl stvořen, je (...) ty nenalezneš jeho děti, ta vznešená stvoření. Kdyby nebyl stvořen, ale počat, zjistil by, že jeho sémě je vznešené. Nyní je však stvořený a plodí. Je to vznešené? Nejdříve vzniklo smilstvo, potom vražda. A narodil se ze smilstva, neboť byl synem hada. A proto se stal vrahem jako jeho otec a zabil svého bratra. Každé pohlavní spojení, k němuž dojde mezi těmi, kteří si nejsou rovni, je smilstvem.

29 Bůh je barvíř. Jako dobrá barviva, jež se nazývají pravými, zanikají s věcmi, které byly jimi pomalované, tak se to má s těmi, které barví Bůh. Protože jsou jeho barvy nesmrtelné, je také to, (*co nabarvil,*) nesmrtelné skrze jeho lék. Bůh ty, které barví, noří do vody.

30 Je nemožné, aby někdo zřel něco ze jsoucího, aniž by to sám obsahoval. U člověka, který je ve světě, tomu tak není. Vidí slunce, aniž by byl sluncem. A vidí nebe a zemi i všechny ostatní věci, aniž by jimi byl. Tak je tomu s pravdou. Spatřil-li jsi něco z onoho místa, stal ses tím. Zřel jsi ducha a stal ses duchem. Zřel jsi Krista a stal ses Kristem. Zřel jsi Otce, stal ses Otcem. Proto zde vidíš všechno, ale nevidíš sebe sama. Tam však vidíš a tím, co vidíš, se stáváš.

31 Víra přijímá, ale láska dává. (*Nikdo nebude moci*) přijímat bez víry, nikdo nebude moci dávat bez lásky. Proto abychom přijímali, věříme. Abychom opravdu dávali, milujeme, protože pokud by někdo dával bez lásky, nemůže mít žádný užitek z toho, co dal. Kdo nepřijal Pána, je stále ještě židem.

32 Apoštolové, kteří žili před námi, ho nazývali 'Ježíš', 'Nazarejský', 'Kristus'. Poslední jméno je 'Kristus', první je 'Ježíš', střední je 'Nazarejský'. 'Mesiáš' má dva významy, a to 'Kristus' a 'Posel'. 'Ježíš' znamená hebrejsky 'osvobození'. Nazara je 'pravda'. 'Nazarejský' je tedy (*člověk*) 'pravdy'. 'Kristus' je ten, který byl poslán, 'Nazarejský' a 'Ježíš' jsou tím, co ho poslalo.

33 Když je perla hozena do špíny, neztrácí na ceně, ani když se pomaže olejem, ceny nenabude. Má pro svého vlastníka stále tutéž cenu. Tak se to má i se Syny Božími, ať jsou kdekoliv. Vždy budou mít cenu v očích svého Otce.

34 Kdykoli řekneš: "jsem žid", nikým to nepohne. Když řekneš: "jsem Říman", nikdo se nevydělá. Kdykoli řekneš: "jsem Řek, barbar, otrok, svobodný", nikdo se nezneklidní. Když však řekneš: "já jsem křesťan", každý se otřese. Kéž přijmu toto znamení, které (*mocností*) nesnesou, totiž to jméno.

35 Bůh je požírač lidí. Proto jsou mu obětováváni lidé. Dříve, než mu obětovali lidi, obětovali mu zvířata. Neboť ti, pro které je obětovali, nebyli žádnými bohy.

36 Skleněné nádoby a nádoby z hlíny vznikají pomocí ohně. Když se ale skleněné nádoby rozbijí, vytvoří se znovu, neboť vznikly dechem. Avšak když se rozbije hliněný džbán, je zničen, neboť nevznikl dechem.

37 Osel, který otáčí mlýnským kamenem, ušel sto mil. Když byl odvázan, zjistil, že je stále na stejném místě. Existují lidé, kteří prošli mnoho cest, aniž by se jakkoli přiblížili k cíli. A když je překvapil večer, neviděli ani vesnici, ani stvoření, ani přírodu, ani mocnost, ani anděla. Marně se ti ubozí namáhali.

38 Ježíš je svátost, je totiž syrsky nazýván 'Farisatha', tj. 'Rozpažený'. Ježíš totiž přišel ukřížovat svět.

Pán vstoupil do Leviho barvírny. Vzal sedmdesát dva barev a vhodil je do kotle. I vyňal je ven a všechny byly bílé. A pravil: "Tak přichází Syn člověka jako barvíř."

39 Moudrost, která je nazývána 'neploďná', je matkou andělů a snoubenkou (...) je Marie Magdaléna. Pán ji miloval víc než všechny učedníky a často ji líbal na její ústa. (...) Ostatní učedníci (...) mu řekli: "Proč ji miluješ víc než nás všechny?" Spasitel odpověděl a řekl jim: "Proč vás nemiluji tolik jako jí? Když je slepý s vidoucím ve tmě, není mezi nimi rozdíl. Když se však objeví světlo, pak vidoucí to světlo uvidí, ale slepý zůstane ve tmě."

40 Pán řekl: "Blažený je ten, který existoval ještě předtím, než vznikl. Neboť ten, který je, také byl a bude."

41 Vznešenost člověka se neprojevuje navenek, ale je v tom, co je skryto. Proto je pánem nad zvířaty, která jsou silnější než on a jsou velká ve smyslu zjevném i skrytém. To mu umožňuje přežít. Když se od nich člověk oddělí, trhají se a zabíjejí navzájem. A vzájemně se požírají, protože nenalézají potravu. Nyní však potravu našla, protože člověk obdělal zemi.

42 Jestliže někdo sestoupil do vody a vystoupil z vody, aniž by cokoliv přijal a řekne: "Já jsem křesťan", tak obdržel to jméno jako půjčku. Když ale přijal Ducha svatého, tak vlastní to jméno jako dar. Ten, kdo přijal dar, tomu nebude odejmut. Kdo jej ale přijal jako půjčku, bude jej muset vrátit. Toto se děje s námi, když se podrobujeme mystériu.

43 Tajemství manželství je veliké. Bez toho by svět nemohl trvat. Bytí světa (...) je bytí (...) manželství. Poznejte spojení bez poskvrnění, protože má v sobě (...) sílu. Jeho obrazem je poskvrnění (*těla*).

44 Nečistí duchové se dělí na mužské a ženské. Mužští se spojují s dušemi, které sídlí v ženské podobě, ale ženští se spojují s těmi, kteří jsou v mužské podobě skrze Neposlušného. A nikdo jim neunikne, protože se ho zmocní, pokud nepřijme mužskou a ženskou sílu, totiž Ženicha a Nevěstu. Přijímá se totiž obraz svatebního spojení.

Když uvidí bláznivé ženy nějakého muže sedět o samotě, seskočí, aby s ním laškovaly a poskvrnily ho. Právě tak, když spatří blázniví muži sedět samotnou krásnou ženu, přemlouvají ji nebo ji učiní násilí, protože ji touží pošpinit. Když však vidí vedle sebe sedět muže a ženu, nemohou ženy vejít k muži a muži k ženě. A tak, když je navzájem spojen anděl se svým obrazem, nikdo se neodváží vejít k muži nebo k ženě.

45 Ten, který se vyvázal ze světa, nemůže být držen ve světě, kde přebýval. Je pánem nad vášní a strachem, nad závistí. Když (...) přijde, zmocní se ho a zardousí. Jak by mohl uniknout mocnostem? (...) Jak by mohl (...) Existují lidé, kteří tvrdí: "My jsme věřící, ukryjte nás před nečistým duchem a demony." Kdyby však měli Ducha svatého, nečistí duchové by se s nimi nemohli spojit. Neboj se těla, ale také ho nemiluj. Když se ho budeš bát, tak tě ovládne. Když ho budeš milovat, tak tě pohltí a ochromí.

46 A tak bude buď v tomto světě, nebo ve zmrtvýchvstání, nebo na místě uprostřed. Kéž bych v nich nebyl nalezen. Tento svět má v sobě dobro i zlo. Existují ovšem opravdu zlé věci za tímto světem, co se nazývá 'střed'. Je to smrt. Jelikož se nacházíme v tomto světě, je třeba, abychom usilovali o zmrtvýchvstání. Až svlékneme tělo, ocitneme se v místě klidu a nebudeme přebývat uprostřed. Je totiž dobré vyjít ze světa dříve, než zhřešíme. Někteří toho nejsou schopni, ani k tomu nemají sílu. Jiní, přestože by chtěli, z toho nemají užitek. Nejednají totiž (...) Činí z nich jejich vůle hříšníky? Nechtění spíše! Spravedlnost jim oběma zůstane skryta. A chtění (...) ne jednání.

47 Jeden žák apoštola viděl ve vizi lidi, kteří byli uvězněni v hořícím domě. (...) Oheň (...) tam, kde je voda (...) řekli si, (...) snad (...) nechtěli. Obdrželi smrt jako trest, který se nazývá temnotou (...)

48 Duše a duch povstaly z vody a ohně. Z vody, z ohně a ze světla (*vzešel*) Syn svatební komnaty. Oheň je olej, světlo je oheň. Nemluvím o ohni, který nemá podobu, nýbrž o tom, jehož podoba je bílá, světlá, krásná a dává krásu. Pravda nepřišla na svět nahá, ale přišla v symbolech a obrazech. Svět by ji jiným způsobem nepřijal. Existuje znovuzrození a existuje obraz znovuzrození. Je opravdu nutné znovu se zrodit v obraze? A čím je zmrtvýchvstání a obraz v obraze? A je nutné, aby povstal?

Svatební komnata i obraz v obraze musí skrze obraz vejít v pravdu, která je obnovením. Učinit tak musí nejenom ti, kteří získali jméno Otce, Syna a Ducha svatého. Vždyť někteří je získali pro sebe. Když je někdo nezíská, bude mu také jméno odňato. Dosahuje je zasvěcením do moci kříže, což apoštolové nazývali 'pravicí a levicí'. Takový už není křesťanem, ale Kristem.

49 Pán (*zjevil*) všechno v tajemství: křest, zasvěcení, eucharistii, osvobození i svatební komnatu.

50 (...) Pravitel: "Přišel jsem, abych udělal to, co je dole, jako to, co je nahoře a to, co je venku, jako to, co je uvnitř, a abych je spojil na onom místě skrze symboly."

Ti, kteří říkají: "Existuje jeden (*z nebe*) a jeden nad ním," se mýlí. Ten, jenž se zjevil, je totiž nebeský člověk, kterého nazývají 'ten zdola', a ten, jemuž náleží skryté, je nad ním. Neboť se oprávněně říká: "Vnitřní, vnější a vnější vnějšího." Proto Pán nazval zkázu temnotou, která je vně a vně níž už nic jiného neexistuje."

Řekl: "Můj Otec, který je ve skrytosti." Řekl: "Jdi do své komůrky, zavři za sebou dveře a modli se ke svému Otci, který je ve skrytosti."

To znamená ten, který je uvnitř jich všech. Ten však, který je uvnitř jich všech, je Plností. Kromě ní už uvnitř nic není. To je to, o čem říkají: "To je to, co je nad námi."

51 Před Kristem odtud vyšli někteří, ale sem, odkud vyšli, se už nemohli vrátit. A ti, kteří tam vešli, nemohli už odtamtud vyjít. Pak přišel Kristus a ty, kteří vešli, vzal ven, a ty, kteří vyšli, vzal dovnitř.

52 Když byla Eva v Adamovi, smrt neexistovala. Když se od něho oddělila, smrt začala existovat. Když v něho opět vejde a on ji přijme, smrt už existovat nebude.

53 "Bože můj, Bože můj! Pane, proč jsi mne opustil?" Pronesl tato slova na kříži, neboť tam byl oddělen (...), který nám byl zplozen skrze Boha.

54 Vstal z mrtvých (...) Nepřišel tak, jakým byl, nýbrž jeho tělo bylo dokonalé, ačkoliv bylo skutečným tělem. Naše tělo oproti tomu není skutečné, nýbrž máme pouze obraz pravého těla.

55 Svatební komnata není dopřána ani zvířatům, ani otrokům nebo nečistým ženám, je však dopřána svobodným mužům a pannám.

56 Jsme sice zplozeni Duchem svatým, budeme však ještě jednou zplozeni Kristem. Duchem jsme v obou zasvěcení. Když jsme byli ploženi, byli jsme spojeni. Nikdo nemůže sám sebe spatřit, ať ve vodě nebo v zrcadle, beze světla. Ani sám sebe neuvidíš ve světle bez vody nebo zrcadla. Proto je nutné křtít dvojnásobně: světlem a vodou, neboť světlo je zasvěcením.

57 V Jeruzalémě sloužily tři domy jako místa pro oběti. Jedno je obrácené na západ, nazývá se 'svaté'. Jiné je otočené k jihu, nazývá se 'svaté svatého'. Třetí se otevírá na východ, nazývá se 'svaté svatých', tam vstupuje velekněz sám. Křest je 'svatý dům'. (...) je 'svaté svatého'. 'Svaté svatých' je svatební komnata. Křest v sobě obsahuje zmrtvýchvstání a osvobození, osvobození ve svatební komnatě. Svatební komnata je nadřazena domu. Nenalezneš nic (...). Jsou ti, kteří se modlí (...) Jeruzalémě. V Jeruzalémě je (...) kteří se nazývají 'svatí svatých' (...) Opona se roztrhla (...) Jako když obraz svatební komnaty, (...) nahoře, (...) Proto se opona roztrhla od shora až dolů, neboť bylo třeba, aby někteří zdola šli nahoru.

58 Ti, co oblékli dokonalé světlo, jsou pro mocnosti neviditelní a neuchopitelní. Máme se však obléknout do světla v mystériu ve sjednocení. Kdyby se žena neoddělila od muže, nebyla by s mužem zemřela. Oddělení od něj se stalo počátkem smrti. Proto přišel Kristus, aby napravil oddělenost, která zde byla od počátku, aby je oba zase sjednotil a aby těm, kteří zemřeli v oddělení, dal život a spojil je.

Žena se ovšem spojuje se svým ženichem ve svatební komnatě. Ti, kteří se ve svatební komnatě spojili, se už nerozdělí. Proto se Eva oddělila od Adama, protože s ním nebyla spojena ve svatební komnatě.

59 Duše Adamova vznikla z dechu. Spojuje se s duchem. Duch, který mu byl dán, je jeho matkou a byl mu do jeho duše dán (...) na její místo, protože když (...) slova, která byla pro mocnosti nepochopitelná. Oni mu záviděly (...) ukryté (...) možnost, totiž (...) jim sám (...) svatební komnatu, aby (...)

60 Ježíš se zjevil (*na břehu*) Jordánu. Plnost nebeského království je to, co bylo přede vším. Znovu byl zrozen.. Znovu se stal Synem. Znovu byl zasvěcen. Znovu byl vysvobozen. Znovu vysvobozoval.

61 Je třeba říci tajemství: Otec všehomíra se spojil s pannou, která sestoupila dolů. A oheň svítil pro něho ten den. Objevil se ve velké svatební komnatě. Proto také jeho tělo v ten den vzniklo. Opustil svatební komnatu jako někdo, kdo vznikl ze svatební komnaty a z nevěsty. Tak v něm Ježíš všechno skrze toto vybudoval. A je nutné, aby každý učedník vstoupil do svého odpočinutí.

62 Adam vznikl ze dvou panen, z Ducha a z panenské země. Proto se Kristus narodil z panny, aby napravil omyl, který se stal na počátku.

63 V ráji jsou dva stromy. Jeden činí zvířetem, druhý člověkem. Adam jedl ze stromu, který činí zvířetem a zvířecími lidmi. Rodí zvířata. Proto uctívají zvířata, která jsou Adamovi (*podobná*). Strom, jehož plod (...) Bůh učinil člověka a lidé učinili Boha. Tak je tomu na světě, protože lidé vytvářejí bohy a uctívají své výtvořiny. Hodilo by se, aby bohové uctívali lidi.

64 Je pravda, že taková díla vznikají z jeho moci. Proto se nazývají 'mocnostmi'. Jeho dětmi, které se zrodily z odpočinutí, jsou jeho díla. Jeho moc prodlévá v jeho díle, zatímco odpočinutí se zjevuje na jeho dětech. Zjistíš však, že to odpovídá obrazu. Člověk, který odpovídá obrazu, je ten, který své skutky činí svou mocí a v odpočinutí plodí své děti.

65 V tomto světě slouží otroci svobodným. V království nebeském budou svobodní sloužit otrokům. Děti svatební komnaty budou sloužit dětem svatby. Děti svatební síně mají jediné jméno: Odpočinutí. Vzájemně nepotřebují podobu (...) pozorování (...) je jich mnoho (...) v těch, kteří jsou v (...) počty (...) nejsou.

66 (...) sestoupit k vodě (...) zasvětit (...) ti, kdož (...) v jeho jménu. Řekl totiž (...) naplníme veškerou spravedlnost.

67 Ti, kdož tvrdí: "Nejdříve se umírá a potom vstává z mrtvých", se mýlí. Nezáskají-li z mrtvých vstát za života, tak po smrti už nezískají nic. Stejně hovoří i o křtu a tvrdí: "Křest je důležitý, neboť ten, kdo jej přijme, bude žít."

68 Apoštol Filip řekl: "Tesař Josef založil sad, protože potřeboval dřevo pro svou práci. On to byl, kdo vyrobil kříž ze stromů, které zasadil. A jeho semě viselo na tom, co zasadil. Jeho semenem byl Ježíš, ale výrobkem kříž."

Uprostřed sadu je strom života, a sice olivovník. Z něho se získává olej pro zasvěcení a skrze něj vzkříšení z mrtvých..

69 Tento svět je pojídačem mrtvol. Všechny věci, které se v něm pojídají, jsou také nenáviděny. Pravda je pojídačem života. Proto nikdo z těch, kdož se jí vyživují, nezemře. Ježíš přišel z onoho místa a přinesl odtamtud výživu. A těm, kteří chtějí, daroval život, aby neumírali.

70 Bůh stvořil ráj. Člověk žil v tomto ráji. Je (...) Boží v (...) v něm lidé (...) zaslíbení. Tento ráj je místem, kde mi bude řečeno: "Človče, jez z toho nebo nejez, jak chceš." To je místo, kde budu jíst všechny věci a kde je strom poznání. Ten Adama zabil, místo aby člověka učinil živým. Strom byl Zákon. Má moc propůjčovat poznání dobra a zla. Ale ani ho neoddelil od zlého, ani ho nenechal v dobrém, nýbrž připravil smrt těm, kteří z něho jedli. Neboť když pravil: "Jezte toto a toto nejezte", stal se počátkem smrti.

71 Zsvěcení převyšuje křest. Neboť na základě zsvěcení jsme byli nazváni křesťany, ne kvůli křtu. Také Kristus byl tak nazván kvůli zsvěcení, protože Otec zsvětíl Syna, Syn pak zsvětíl apoštolů a apoštolové zsvětílí nás. Ten, kdo je zsvěcený, nabyt vlastní plnosti všeho: má zmrtvýchvstání, světlo, kříž i Ducha svatého. Otec mu to dal ve svatební komnatě a on to přijal. Otec přijal příbytek v Synu a Syn v Otci. To je království nebeské.

72 Dobře pravil Pán: "Někteří vcházejí s úsměvem do nebeského království a tak vycházejí (ze světa). (...) jeden, že křesťan (...) a hned (...) (*Jakmile*) se ponořil do vody, povstal znovu jako Pán nad veškerenstvem." Proto není tento smích žádným žertem. Opovrhoval tímto (...) království nebeské. Opovrhuje-li tím jako něčím směšným, vyjde ven také s úsměvem. Tak je tomu také s chlebem, kalichem a olejem. I kdyby existovalo něco jiného, co by toto převyšovalo.

73 Svět vznikl v důsledku omylu. Neboť ten, kdo jej stvořil, chtěl ho udělat nepomíjejícím a nesmrtelným. Selhal a toho, v co doufal, nedosáhl. Neexistovala totiž nepomíjivost světa, ani nepomíjivost stvořitele světa. Neexistovala totiž nepomíjivost věcí ale dětí. A žádná věc nebude moci přijmout nepomíjivost, dokud se nestane dítětem. Jestliže však někdo nemá schopnost přijímat, o to méně bude moci dávat.

74 Kalich modlitby obsahuje víno, obsahuje vodu, neboť slouží jako symbol krve, za níž se děkuje. Naplňuje se Duchem svatým a náleží zcela dokončenému člověku. Pijeme-li z něj, přijímáme tohoto dokončeného člověka. Živá voda je tělem. Je nutné, abychom oblékli živého člověka. Proto se ten, který sestupuje k vodě, odstrojí, aby ho oblékl.

75 Kůň plodí koně, člověk plodí člověka, Bůh plodí Boha. Právě tak je tomu i se Ženichem a Nevěstou. Povstali z (...) Neexistoval žádný Žid, který by pocházel z Řeků, dokud byl Zákon. A my sami pocházíme ze Židů, dříve (*než jsme*) se stali křesťany. A tyto naše (*řady*) byly nazvány 'vyvolený lid' a 'pravý člověk' a 'Syn člověka' a 'potomstvo Syna člověka'. Toto pravé pokolení bude známé ve světě (...) kde jsou děti svatební komnaty.

76 V tomto světě existuje spojení muže a ženy, síly a slabosti. Ovšem ve věčnosti je obrazem spojení něco jiného, ale my je označujeme těmito jmény. Existují však ještě jiná (*jména*), jež jsou nadřazená všem ostatním používaným jménům a nacházejí se výše než Mocný. Tam, kde je moc, jsou totiž také ti, kteří jsou významnější než ta moc. Jeden jím je a druhý jím není. Neboť oni oba jsou ten Jediný. Je jím ten, kdo nebude moci vzestoupit nad tělesnou mysl.

77 Nepřisluší všem, aby se všichni poznávali. Ti, kdo se nepoznávají, nebudou užívat to, co vlastní. Ti však, kteří se poznali, to užívat budou.

78 Dokončený člověk nejen že nebude moci být držen, on nebude moci být ani viděn. Neboť kdyby mohl být viděn, byl by držen. Jak jinak může někdo tento dar získat? Jedině tím, že se oblékne do dokonalého světla a sám se stane dokonalým světlem (...) A pak, až si ho oblékne, vstoupí (...) To je dokonalým (...)

Je pro nás nezbytné stát se dokonalými lidmi dříve, než odejdeme. (...) Kdo totiž přijal vše, (...) aniž by převýšil toto místo, nemůže dosáhnout onoho místa, ale octne se ve středu jako nedokončený. Jen Ježíš zná konec takového člověka.

79 Svatý člověk je zcela svatý i se svým tělem. Neboť přijme-li chléb, ten ho učiní svatým, stejně tak kalich a vše ostatní, co přijímá a tak se očišťuje. A jak by neměl také očistit (svoje) tělo?

80 Tím, že Ježíš učinil dokonalou vodu pro křest, odstranil smrt. Proto sice sestupujeme do vody, ale nesestupujeme do smrti, abychom nebyli vyliti do ducha světa. Když vane on, přináší zimu. Když vane Duch svatý, nastává léto.

81 Ten, kdo vlastní poznání Pravdy, je svobodný. Svobodný nehřeší. Kdo hřeší, je otrokem hříchu. Pravda je Matkou, poznání je Otcem. Ty, kteří se domnívají, že nehřeší, označuje svět za 'svobodné'. Slova, že jsou 'svobodnými', znamenají, že poznání Pravdy činí z takových lidí domýšlivé a poskytuje jim pocit nadřazenosti nad celým světem. Láska však buduje. Ten, kdo se osvobodil skrze poznání, je z lásky služebníkem těm, kteří svobodu poznání dosud nemohli přijmout. Ale poznání je uschopňuje, aby se dokázali stát svobodnými. Láska nebere nic. Neboť jak by mohla něco brát, když jí všechno patří? Ona neříká: "tamto je moje" nebo "toto je moje", nýbrž "patří to tobě". Láska nemůže (...) je vínem a vůní. Zakoušejí ji všichni, kteří jí jsou zasvěceni. Ale zakoušejí ji také ti, kteří se nacházejí v blízkosti těchto zasvěcených. Pokud se zasvěcení přestanou mazat olejem a odejdou, zůstávají nezasvěcení, kteří stojí opodál, opět ve svém zápachu. Samaritán nedal zraněnému nic jiného než víno a olej. A vyléčil rány. Neboť láska přikryje mnoho hříchů.

82 Děti, které žena porodí, se podobají člověku, který ji miluje. Je-li to její muž, podobají se jejímu muži. Je-li to cizoložník, podobají se cizoložníkovi. Když žena souloží se svým manželem z nutnosti, zatímco je srdcem u cizoložníka, s nímž také souloží, často se ten, koho porodí, podobá cizoložníkovi. Vy však, kteří jste se Synem Božím, nemilujte svět, nýbrž milujte svého Pána, aby se ti, které zplodíte, nepodobali světu, ale aby se podobali Pánu.

83 Člověk se spojuje s člověkem, kůň s koněm, osel s oslem. (*Jednotlivé*) druhy se spojují s příslušníky svého druhu. Právě tak se spojuje duch s duchem, logos se spojuje s logem a světlo se spojuje se světlem.

Narodíš-li se jako člověk, je to člověk, kdo tě bude milovat. Staneš-li se duchem, je to duch, kdo se s tebou spojí. Staneš-li se logem, je to logos, kdo se s tebou spojí. Staneš-li se světlem, je to světlo, které se s tebou bude spojovat. Staneš-li se jedním z těch nahoře, jsou to ti nahoře, kteří v tobě spočinou. Staneš-li se koněm nebo oslem nebo teletem nebo psem nebo ovčí nebo jiným ze zvířat, jež jsou venku nebo dole, nebude tě moci milovat ani člověk, ani duch, ani logos, ani světlo. Ti nahoře ani ti uvnitř nebudou moci v tobě spočinout a ty na nich nebudeš mít žádný podíl.

84 Ten, kdo je otrokem proti své vůli, se může stát svobodným. Ten, kdo se stal svobodným z milosti svého pána a sám sebe prodal do otroctví, se už svobodným stát nemůže.

85 Zemědělství světa (*se skládá*) ze čtyř součástí. Úroda se shromažďuje ve stodole skrze vodu, zemi, světlo a vzduch. A zemědělství Boží (*se skládá*) rovněž ze čtyř součástí - z víry, naděje, lásky a poznání. Víra je naše země, v níž zapouštíme kořeny. Naděje je voda, kterou se udržujeme při životě. Lásky je vzduch, díky němuž rosteme. Poznání je však světlo, skrze něž zrajeme. Milost je (...) pozemská, je (...) nejvyšší nebe (...)

86 Požehnaný je ten, kdo nesvedl jejich duše. To je Ježíš Kristus. Přišel na každé místo a nikomu nepřítížil. Požehnaný je proto ten, kdo je takový jako on, neboť on je dokonalý člověk. On je logos. Říká nám, že je těžké ho nějak určit. Jak budeme moci vykonat toto velké dílo? Jak dá každému spočinout? Především nikdo by neměl být zarmoucen, ať velký či malý, ať věřící či nevěřící. Poslze musí být dáno spočinutí těm, kteří nalézají uspokojení v dobrém konání.

Jsou tací, kteří pokládají za dobré dát spočinutí tomu, kdo jedná správně. Ten, kdo činí dobré, nemůže takovým lidem dát spočinutí, protože si nemůže dělat, co chce. Nemůže je však trápit, neboť je neutiskuje. Kdo se chová dobře, někdy lidi trápí; ne však záměrně. Je to spíše jejich špatnost, která je trápí. Kdo má (*dobrou*) povahu, dělá každému radost. Někteří (*se*) však tím vším zle trápí.

87 Jeden hospodář měl všechny možné věci: děti, otroka, dobytek, psy, prasata, pšenici, ječmen, slámu, trávu, (...) maso, žaludy. Byl moudrý muž a znal pro každého správnou potravu. Dětem předkládal chléb a olivový olej, ale otrokům olej ricinový, maso a mouku. Zvířatům dával ječmen, slámu a trávu. Psům házel kosti, prasatům žaludy a zbytky. Stejně je tomu s Božími učedníky. Je-li moudrý, rozumí, co znamená být učedníkem. Tělesné podoby ho neoklamou, bude hledět na povahu duše jednoho každého a hovořit s ním. Na světě je mnoho zvířat, jež mají lidskou podobu. Pochopí-li to, bude předhazovat prasatům žaludy, dobytku bude předhazovat ječmen, slámu a trávu. Psům bude předhazovat kosti. Otrokům bude dávat základy, dětem však poskytne celé vědění.

88 Existuje Syn člověka a existuje syn Synů člověka. Pán je Syn člověka a syn Synů člověka je ten, který se rodí skrze Syna člověka. Syn člověka dostal od Boha schopnost tvořit. Má také schopnost plodit.

Kdo dostal (*schopnost*) tvořit, je stvoření. Kdo dostal schopnost plodit, je zplozenec. Kdo tvoří, nemůže plodit. Kdo plodí, může i tvořit. Říká se však: 'Kdo tvoří, plodí.' To, co zplodil, je však stvoření. Proto nejsou zplozenci jeho dětmi ale jeho obrazy. Kdo tvoří, působí viditelně a sám je viditelný. Kdo plodí, působí ve skrytu a sám je skrytý. (...) obraz. Kdo tvoří, tvoří zjevně. Kdo ale plodí, plodí děti ve skrytosti. Nikdo nemůže vědět, kdy se muž spojil se ženou, to ví pouze oni sami. Neboť svatba světa je tajemstvím pro ty, kteří přijali ženu.

Byla-li poskvrněná svatba utajená, oč více je pravým tajemstvím svatba neposkvrněná. V ní není nic tělesného, je čistá. Není předmětem žádosti ale vůle. Nenáleží temnotě nebo noci, nýbrž náleží dni a světlu. Když se manželské spojení odhalí, stává se smilstvem. A nevěsta, nejen když přijme semeno jiného muže, ale i když opustí svou svatební komnatu a je viděna, smilní. Ukázat se může pouze svému otci, své matce, příteli ženicha a dětem ženicha. Těm je dovoleno každý den vcházet do svatební komnaty. Ostatní nechť touží i jen slyšet její hlas nebo okusit olej a nechť se jako psi živí zbytky, které padají ze stolu. Ženichové a nevěsty patří ke svatební komnatě. Nikdo nebude moci pohlédnout na Ženicha a na Nevěstu, pokud se jimi sám nestane.

89 Když Abrahám (...), že měl vidět, co měl vidět, provedl obřizku. Tím nám ukázal, že je zapotřebí tělo zničit.

90 Dokud je většina jeho věcí skrytá, přežívají a existují dál. Když se zjeví, umírají. Jako je tomu u viditelného člověka. Dokud je nitro člověka skryté, je živý. Objeví-li se jeho nitro a vyjde-li z něho ven, zemře. Tak je tomu i se stromem. Dokud jsou jeho kořeny skryté, žije a pučí. Když se jeho kořeny odhalí, strom uschne. Tak je tomu na světě s každým zplozencem, nejen s viditelným, ale i se skrytým. Neboť dokud jsou kořeny špatnosti skryté, je zlo silné. Je-li však rozpoznáno, rozplyne se a když se zjeví docela, zmizí.

Proto říká Logos: "Již je sekyra přiložena ke kořeni stromu." Sekat však nebude, neboť co se usekne, znovu vypučí. Sekera však pronikne do hloubky, až narazí na kořeny. Ježíš oddělil kořeny celého světa úplně, zatímco jiní (*jen*) částečně. Co se nás pak týče, každý z nás by měl kopat, aby odkryl kořeny špatnosti, které jsou v něm a měl by je vyrvat i kořeny ze svého srdce. Špatnost však bude vytržena, když ji poznáme. Nepoznáváme-li ji, zapouští v nás kořeny a přináší v našem srdci své plody. Je naším pánem a my jsme jejími otroky. Drží nás v zajetí, aby nás nenechala dělat to, co chceme, takže to, co chceme, neděláme. Je mocná, protože jsme ji nepoznali. Dokud je zde, působí.

Nevědomost je matkou všeho zla. Nevědomost skončí smrtí, protože ti, kteří jsou v nevědomosti ani nebyli, ani nejsou a ani nebudou (...) budou dokonalí, až bude celá pravda zjevena. Pravda je totiž jako nevědomost. Dokud je skrytá, spočívá sama v sobě, když se však zjeví, bude poznána a oslavována, neboť je mocnější než nevědomost a omyl. Jen ona dává svobodu. Logos pravil: "Poznáte-li pravdu, pravda vás učiní svobodnými." Nevědomost je otrokem, poznání je svoboda. Poznáme-li pravdu, nalezneme v sobě také plody této pravdy. Když se s ní spojíme, přinese nám úplnost.

91 Nyní máme tedy zjevné věci stvoření. Říkáme: "Ti mocní a vážení jsou velcí, slabí a pohrdaní jsou bezvýznamní." Stejně tak je tomu se zjevnými věcmi pravdy. Jsou slabé a opovrhované, zatímco skryté věci jsou silné a vznešené. Tajemství pravdy jsou zjevná pouze jako symboly a obrazy. Komnata spojení je skrytá. Je to to 'svaté ve svatém'. Závěs nejdříve zakrýval, jak Bůh uspořádal stvoření. Když se však závěs roztrhne a ukáže se vnitřek, bude tento dům zanechán pustý nebo bude zničen. Všechno božské unikne z tohoto místa, ale ne dovnitř do nejsvětějšího svatého, neboť se nemůže smísit s čistým světlem a s neposkvrněnou plností. Bude však pod křídly kříže a pod jeho rameny.

Archa se stane jejich záchranou, když nad nimi záplava vody získá moc. Budou-li někteří patřit do kněžského společenství, budou moci vstoupit spolu s veleknězem do vnitřku za oponu. Proto se závěs neroztrhl jen nahoře. Tak by se otevřel jen pro ty nahoře. Ani se neroztrhl jen zezdola, protože tak by se zjevil pouze těm dole. Roztrhl se od shora až dolů. Horní se otevře pro nás, kteří se nacházíme dole, abychom vstoupili do tajemství pravdy. A to je opravdu to, co je vážené, co je mocné. My tam však vstoupíme skrze skromné symboly a slabosti. Ve srovnání s dokonalou vznešeností jsou nepatrné. Existuje vznešenost, která vznešenost převyšuje. Existuje moc, jež moc předčí. Proto se nám dokonalé věci otevřely společně se skrytými věcmi pravdy. A ta 'svatá svatých' se zjevila a komnata spojení nás pozvala dovnitř.

92 Dokud je to skryté, je sice špatnost neúčinná, ale nebyla odstraněna ze středu semene Ducha svatého, takže jsou otroky zla. Když bude zjevena, rozlije se na všechny dokonalé světlo a ti, kteří jsou v něm, (*budou*) zasvěceni. Pak budou otroci svobodní a zajatci budou vykoupeni. Každá rostlina, kterou můj Otec, jenž je v nebesích, nevypěstoval, bude vytržena. Oddělení budou spojeni. (...) se naplní.

Všichni, kteří vejdou do svatební komnaty, dosáhnou plnosti. Neboť (*nečiní to*), co manželé provádějí v noci. V noci hoří oheň, (*ale ten*) je uhašen. Mystéria svatby se však odehrávají ve dne a ve světle. Onen den nikdy nekončí a jeho světlo nikdy nezapadá. Narodí-li se někdo jako dítě svatební komnaty, obdrží světlo. Nikdo, kdo je nezíská na tomto světě, nebude je moci získat ani na onom. Kdo to světlo obdrží, nebude viditelný ani uchopitelný a takového člověka nebude moci nikdo trápit, ať už prodlévá ve světě, nebo už tento svět opustil. Pravdu v obrazech už přijal. Svět se mu stal věčností, neboť věčnost pro něho existuje jako Úplnost a on sám pak existuje tímto způsobem. Neukrývá se v temnotě a v noci, nýbrž (*existuje*) v dokonalém dni a svatém světle.

ZDROJE

Dus J., Pokorný P., Neznámá evangelia - Novozákonní apokryfy I., Vyšehrad, Praha 2001

Isenberg W. W., The Gnostic Society Library, The Gospel of Philip,
<http://www.gnosis.org/naghamm/gop.html>

Early Christian Writings, Gospel of Philip,
<http://www.earlychristianwritings.com/gospelphilip.html>

Wikipedia, Gospel of Philip,
http://en.wikipedia.org/wiki/Gospel_of_Philip

Kozák J., Evangelium neznámého boha, Bibliotheca gnostica, Praha 1994